

Николай Лилиев

Ти молиш, зная, но кого
ли...

ТИ МОЛИШ, зная, но кого ли
зове безгласното сърце?
Виж, белостволите тополи
отсичат немощни ръце.
Дълбока есен е сега,
но ти разбираш ли езика
на тая пустата велика,
на тая чемерна тъга?

Възкръсват бавно в морна памет
случайно срещнати жени
и като плиснали вълни
с незнайното зовят и мамят.
Те обещават в своя зов
да създадат от мига вечност,
но божията безсърдечност
не ме наказва със любов!

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7764>]